

NABAWIĆ SIĘ (3) *vb pf*

Zawsze się.

Oba a jasne.

inf nabawić się (1). ♦ *fut* 2 sg nabawisz się (1). ♦ 3 sg nabawi się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. nabawiać.

Sprawić, że się ma co lub jest się jakim [czego] (3) : Day łprawę. Ieśli się nie łprawi: Iuż się ośzułt nieborak kłopotu nábáwi. KlonWor 54; A ieśliże w tym łtanie dłuęo się zábáwiłz/ Przez málá się choroby wielkiey nie nábáwiłz. ZbyłPrzyg B3v.

nabawić się czym (1): [ludzie gnębieni przez smoki] łpołecznie rádźili. Aby onych dwu łmokow gardł iáko pozbáwić/ A tym się prześpiecznego pokoiu nábáwić. CzahTr E2v.

Formacje współrdzenne cf BAWIĆ SIĘ.

LW